

De schimmen van de Kaliwaal

Roanne Frerejean

De volle maan zakt steeds verder achter de horizon, boven mij glinsteren nog tientallen sterren. Elke stap die ik verder het natuurgebied in zet, probeer ik zo te plaatsen dat ik geen geluid maak. In de verte staat de groep runderen rustig in het veld langs de Waal. Enkele met flink grote horens hebben mij al in de gaten en staren dreigend mijn kant op. Gelukkig weet ik dat ze niks zullen doen, zolang je uit hun buurt blijft. Ik vervolg mijn weg over het pad dat een doodlopend stuk natuur in gaat. Het is bijna volledig omringd door water en staat 's zomers vol met hoge planten. Maar nu het nog lente is, kan je er prima wandelen. Het kraken van bladeren onder mijn voeten, doet me al snel besluiten om toch maar over het smalle strandje aan mijn linkerkant te lopen. Het is jammer genoeg minder beschermt, maar zeker een stuk stiller. Mijn ogen scannen het landschap en proberen te bepalen waar ik ook al weer moet zijn. Ah die schuinstaande, dikke wilg, die ken ik. Opnieuw focus ik me op mijn voetenwerk, ik mag nu echt geen geluid maken. Stap voor stap loop ik een kleine, lichtbegroeide helling op en krijg zicht op mijn doel. Een dichte braamstruik van wel vijf meter breed. Op een paar meter afstand hurk ik neer in een zanderige kuil tussen de begroeiing. Ik trek mijn warme capuchon over mijn hoofd en laat geruisloos m'n tas van mijn rug glijden. Voorzichtig ga ik op mijn buik liggen en merk tevreden op dat ik bijna volledig in de kuil verdwijn. Alleen mijn voorhoofd en ogen steken er nog net boven uit. Zo zullen ze me vast niet opmerken.

Na een uur begint het zand onder mij koud aan te voelen. Het lichte briesje dat is ontstaan veroorzaakt rillingen door mijn lijf. Ik heb me goed aangekleed, maar mijn dikke vest kan mij toch niet helemaal beschermen op deze frisse ochtend. Plotseling klinkt er een wild gekrijs en geknor. Verward probeer ik het geluid te plaatsen, maar het enige wat in mij opkomt is een stelletje woedende wildzwijnen. Dat kan toch niet? Die horen hier helemaal niet te leven. Zou het dan toch zijn waar ik voor kwam? Zachtjes leg ik mijn camera zo dat als er iets uit de struik komt ik het kan vastleggen. Maar na een paar minuten wordt het weer stil en is er geen beweging te bekennen. Langzaam komen de eerste zonnenstralen tevoorschijn en verlichten de omgeving. Ik trek mijn capuchon nog dieper over mijn hoofd en besluit nog een uurtje te wachten. Opeens verschijnt er een schim in de struik. Met wat moeite kan ik grote puntige oren en een spitse neus onderscheiden voordat het weer verdwijnt. Gespannen houd ik mijn adem in en staar naar de plek. Mijn ogen schieten naar rechts, wanneer daar iets uit de struik verschijnt. Vol verwondering kijk ik haar aan. Een grote vos met ruwe vacht loert schichtig om zich heen. Dit moet de moeder zijn. Haar onderzoekende blik blijft op mij hangen en spijtig realiseer ik me dat ik kennelijk toch niet zo goed verstopt zit. Achter haar vandaan hoor ik wat gekraak en zonder mij in de gaten te hebben komt er een jong vosje langs zijn moeder het gras op gehuppeld. Moeder laat het gebeuren, maar houdt mij strak in de gaten terwijl ik zo stil als mogelijk wat foto's schiet. Het jong heeft me na een paar klikken ook in de gaten en staart mij peilend aan. Dan slentert hij een stukje verder en gaat lekker in het zonnetje wat rond zitten kijken. Zijn oranje pluizige haren en prachtige bruine ogen doen mijn hart smelten. Wat ontzettend bijzonder om dit te mogen zien! Ondertussen zijn er nog twee jongen naar buiten gekomen. Zij zijn wat schuwer en blijven beide aan een kant van hun moeder zitten. Een uur lang kan ik van hun komen en gaan genieten. Het wordt me al snel duidelijk dat het geluid dat ik eerder hoorde deze jonge vosjes waren, want het klinkt nog af en toe uit de struiken als ze weer even zijn verdwenen.

Zodra de zon hoger aan de hemel staat en ik al een half uur niks meer heb gezien, besluit ik te vertrekken. Mijn spieren zijn compleet verstijfd en ik kom met moeite overeind. Toch kan het mij niets schelen, want een ding is zeker, deze ochtend zal ik nooit meer vergeten!

